

Ulises Núñez López, de Barcelona, quan anava a escola ja es preguntava què era l'arquitectura, què era aquella disciplina a la qual va decidir que volia dedicar la vida. Ara, després de molts anys de professió, confessa tenir-ho una mica més clar: **"Per a mi, ha de ser allò que s'adapta a l'entorn, que no pot ser mai aliè al lloc on s'ubica, tant pel que fa a la forma com als aspectes culturals i socials. I, una vegada tingut això en compte, entra en una línia de disseny que es mou constantment i convulsiva de dins cap a fora i de fora cap a dins. No podem fer mai bona arquitectura si fem una façana perfecta però l'interior no funciona, i viceversa"**.

Després de més de vint anys treballant, l'Ulises demostra en cada una de les seves paraules la seva vocació: **"He pensat molt en la filosofia que porta implícita la professió, i crec que em dona tanta amplitud de pensament que sempre em sembla que acabo de començar"**. I continua: **"No es tracta només de la construcció d'un sostre i quatre parets, sinó que és un concepte indefinit, no té límits, o, en tot cas, els límits te'ls posa la pràctica de cada dia"**.

Això darrer l'Ulises ho diu perquè treballa sobretot en la projecció d'habitatges per a promotors, de qui diu que: **"necessita treure un rendiment dels diners que ha invertit, i per tant t'ha de posar unes limitacions econòmiques i s'ha de basar en el seu estudi de mercat. És gairebé indiscutible que no existeix el promotor per vocació, és un financer, i el que és molt més trist és que massa sovint és també un especulador"**. És per aquesta raó que ha decidit entrar ell mateix en el camp de les vendes: **"Intento vendre la meva pròpia arquitectura, em diverteixo fent-ho perquè em sento molt més lliure"**. El nostre protagonista, a més, sap del cert que el mercat condiciona la seva feina, però també que no pot deixar de lluitar per fer sentir les seves idees, que **"no es pot ser mai conformista"**.

L'Ulises treballa molt a la zona de Tarragona. Una de les obres en què està treballant en l'actualitat és la construcció de més de seixanta xalets a Salou: **"Són habitatges pensats per a gent d'una classe mitja, per tant es treballa en un programa comú basat en el que necessita una família amb dos o tres fills"**. Es tracta d'un projecte molt racional, però en el que no s'obliden els elements més personals: **"Penso que la casa ha de ser un lloc on sentir-se còmode, a gust, i això sempre ho tinc molt clar quan projecto. Encara que es tracti d'un encàrrec com aquest, intento sempre deixar-hi el segell de la meva sensibilitat, de la meva manera d'entendre la vida"**.

Tot i així la persona que ha de convertir aquest edifici en una llar acaba fent alguna modificació: **"Cada individu és diferent, i cada client transforma poc o molt el projecte segons les seves pròpies necessitats. En l'arquitectura hi ha una personalització que apareix en un moment o altre del procés, i com a professionals ens hem d'oblidar del que preferim nosaltres per fer el que necessiten ells"**. Del que es tracta, doncs, en primer terme, és d'escoltar molt: **"D'entrada, no fer-ho em sembla una falta important de respecte, és una premissa necessària perquè cada persona és un món, i has d'intentar conèixer-lo"**.

L'Ulises ens ha parlat de l'adaptació a l'entorn, que és un aspecte que

no sempre s'ha tingut en compte: **"Salou ha estat una ciutat molt especulativa i això ha impedit amb freqüència la bona arquitectura. Ara, però, s'intenten corregir totes aquestes barbaritats encara que és un tema amb mala solució, perquè penso que des de Portbou i cap al Sud s'hauria de tirar molta cosa a terra, per mala arquitectura, per mala construcció i per mala planificació urbanística"**.

Posar-se a treballar abans d'acabar els estudis va ser una forma d'adonar-se aviat del salt entre la teoria i la realitat: **"A l'Escola et donen una base, una sèrie d'idees, algunes d'elles molt romàntiques. Tens un plantejament de l'arquitectura una mica utòpic, i no crec que això sigui dolent, però quan poses els peus al món real amb el títol sota el braç, has d'anar en compte, perquè el primer encàrrec no és res més, amb una mica de sort, que el xalet d'un amic"**. Les obres sempre són **"com uns fills petits"**, sobretot la primera ja que provoca a l'arquitecte una gran il·lusió. Sovint, però, sembla que no aconsegueixen les expectatives inicials: **"Sempre et semblen inacabades, moltes vegades creus que et podrien haver quedat millor, però suposo que això forma part de gairebé tots els processos creatius"**.

Malgrat aquesta darrera afirmació, l'Ulises està content d'algunes de les seves obres, de les quals es mostra orgullós: **"Tinc un bloc d'apartaments a Mont-roig, a primera línia de mar, que m'agrada bastant. En projectar-lo em vaig basar una mica en la idea d'un gran vaixell que ancorava a la sorra, i crec que ho vaig mig aconseguir"**.

Si li donessin la possibilitat d'escollir, optaria en aquests moments per grans edificacions: **"Seria interessant que em donessin la total llibertat per fer el que més em plagués, però és difícil dir el que construiria, potser no faria res més que un nyap, o aconseguiria crear una obra d'art"**.

El nostre arquitecte té prou experiència com per parlar-nos de quina ha estat la transformació més important del món de la construcció en els darrers anys: **"Jo penso que encara no es construeix prou bé, però sí que es fa molt millor que temps enrere. El client cada vegada és més exigent, i d'alguna manera tots els que entrem en la producció hem d'aconseguir que allò sigui millor"**.

Potser el que l'Ulises troba més a faltar és la mà d'obra qualificada: **"No hi ha oficis, falta una especialització en aquests camps. Actualment és molt complicat trobar bons paletes, bons fusters, bons lampistes o bons guixaires"**. Això és probablement un fenomen social i de manca de planificació dels estudis per part de l'Administració: **"Vivim en un país que en pocs anys ha passat de la misèria absoluta al que podríem anomenar l'estat del benestar, i això ha provocat que tothom volgués ser arquitecte o enginyer. Penso que ha estat un error, perquè s'ha perdut totalment el concepte artesanal de l'ofici"**.

Sembla ser que la vocació de l'Ulises Núñez López per l'arquitectura ve de tan endins que l'han rebut en herència els seus fills, Pau i Laura, tots dos futurs arquitectes.

**“No podem fer mai
bona arquitectura si fem
una façana perfecta
però l’interior no
funciona, i viceversa”**

Ulises Núñez - Barcelona (Barcelonès)